

Sygn. akt IV U 1411/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2014r. w S.

odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 30 października 2013 r. Nr (...)

w sprawie M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 września 2013 roku do dnia 1 września 2015 roku.

Sygn. akt IV U 1411/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 października 2013r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu M. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony M. P. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu decyzji podniósł, iż od 20 lat ma przyznane prawo do renty. Od tego czasu jego stan zdrowia się pogorszył.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. P. urodzony (...) do dnia 30 września 2013r. był uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 14 sierpnia 2013r. wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu

niezdolności do pracy na dalszy okres. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy praktycznej ślepoty oka prawego od dzieciństwa – zaadoptowany do jednoocznosci, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa z okresowymi dolegliwościami bólowymi i deficytu intelektu w wywiadzie uznała go za zdolnego do pracy. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza okulisty, neurologa, psychiatry i psychologa. Biegli okulista, neurolog i psychiatra w swojej opinii (k. 15-18 a.s.) stwierdzili u ubezpieczonego: ślepotę oka prawego, bliznę rogówki oka prawego, niezborność nadzwrotną oka lewego, zespół bólowy kręgosłupa C i L-S bez objawów korzeniowych, zmiany zwyrodnieniowo wytwórcze kręgosłupa L-S, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, organiczne zaburzenia osobowości i zachowania (dawny zespół psychoorganiczny). Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat. Dodatkowo biegły psycholog stwierdził u badanego aktualne funkcjonowanie intelektualne w granicach upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, osłabienie procesów poznawczych na skutek organicznego uszkodzenia (...), które w umiarkowanym stopniu wpływa na funkcjonowanie opiniowanego (k. 19 a.s.).

Organ rentowy kwestionował przedmiotową opinię i wniósł o powołanie innego zespołu biegłych. Przewodniczący Komisji Lekarskich przy II Oddziale ZUS w W. stwierdził, że sam fakt leczenia w poradni PZP nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy. Ograniczenia wynikające z jednoocznosci występują od urodzenia. Ubezpieczony jest do nich zaadoptowany. Na poszczególne stanowiska pracy dopuszcza lekarz medycyny pracy. Ubezpieczony wykonywał różne zawody – kaletnik, zamiatacz. Aktualnie pracuje jako konfekcjoner w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie korzystał w 2013r. z (...) z powodu pogorszenia stanu psychicznego. Orzekanie aktualnie częściowej niezdolności do pracy jest nieuprawnione (k. 27-29 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki zawarte w tym przepisie. Odnosnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z jego dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych okulisty, neurologa, psychiatry i psychologa. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, który uznali, że M. P. jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr

23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się zarówno do wykształcenia ubezpieczonego, jak i do posiadanych przez niego kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii powołanych w sprawie biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy.

Podnieść należy, iż przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia M. P. kwalifikuje go do osób częściowo niezdolnych do pracy. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ubezpieczony posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu stolarza. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Praca ta wymaga obsługi urządzeń w ruchu i w hałasie. Z tych względów niezasadny jest również wniosek pełnomocnika ZUS o powołanie innych biegłych tej samej specjalności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.